

CANÇÓ DE LA DONA QUE MAI VA ESCRIURE CAP POEMA

Quan havia d'escriure els millors
i els pitjors versos de sa vida
estava atrafegada i s'havia vestit
de dona circumspecta arrossegant el pes
d'aquell petit i hospitalari món
on habitava.

Quan havia de dir les millors coses,
les que es viuen i es senten
per primera vegada,
regalava dreceres i rajava cançons,
carregava cistelles amb fruites saboroses,
cuinava de nit,
netejava llençols,
preparava lliçons i vigilava nens
als patis dels col·legis.
O curava les nafres dels malats,
engolint-se la vida amb les bromeres
de cervesa morena i fum canalla
temptejant aquells homes en l'estret carreró.

Quan havia d'escriure els millors versos
de sa vida,
els ganivets semblaven menys

esmolats que les paraules
que passaven de llarg, apressades,
camí d'altres quaderns més exquisits.

Quan havia d'escriure els seus pitjors poemes
la vida romania tancada en una caixa
de parets fumades de gros vidre,
aguaitant des d'on considerar
les diferents arestes dels pecats,
perdonables o no, de la seua família.

Quan havia d'escriure els millors
i els pitjors versos de sa vida,
només va tindre temps d'eixugar-se les mans
i els ulls, furtiva,
amb un drap enganxat al vent tramuntanal

Quan havia d'escriure aquell poema
que la brisa dictava encreuant el carrer,
esperava, pacient, que el seu món
s'ordenara de nou per poder satisfer
els desitjos dels altres.

I, aleshores, poder escriure en pau
aquell quadern en blanc.

